

10. Надзор за законност

Отдавна се знае, че „правилникът“ на Външно грубо се намесва в дейността на преводачите. Не е тайна и че този „правилник“ е незаконосъобразен, т. е. незаконен. Разпоредбите му, свързани с „уреждането“ не само на превода на официални документи, а и с „легализацията“ на документи, отдавна са станали неадекватни и меко казано (според омбудсмана) „предизвикват объркване“. Да не говорим, че „правилникът“ отдавна е на преклонна възраст, т. е. (пак според омбудсмана) е „остарял и е неприложим“.

И макар че години наред управниците знаят съвсем ясно, че „правилникът“ на Външно противоречи на съвременното законодателство (на редица закони, като, например, Търговския закон, Закона за нормативните актове и др., а на първо място на Конституцията и на Хагската конвенция), не само че не се предприемат никакви стъпки за прекратяване на прилагането му, а напротив. Все повече закони, наредби и правилници от нашето законодателство се „замърсяват“ чрез разпоредби, позоваващи се на „правилника“.

Още в края на 2012 година, когато Външно прекрати „договора“ си с мен, аз помолих неговите служители да потвърдят, че Външно не ми пречи да извършвам официални преводи за свои клиенти. Имах предвид преводи, които

нямат нищо общо с „легализации“ или „заверки“ от Външно. Писмото с този въпрос изпратих с копие до Върховната административна прокуратура, за да съм сигурен, че Външно ще ми отговори. Обаче един прокурор от отдела за надзор за законност светкавично ми изпрати резолюция, в която ме обвини, че съм бил обжалвал заповед на външния министър! Става дума за прословутата заповед от месец май 2012, на базата на която Външно прекрати „договора“ си с мен. А в писмото си изрично подчертавах, че нямам нищо общо със заповедта и че не я оспорвам, тъй като тя няма отношение към дейността на моята фирма, а е вътрешно-ведомствена.

Прокурорът много добре е знаел, че главният виновник за неразбориите в уреждането на преводаческата дейност е именно полувековният „правилник“ и нарочно ми приписа неща, които никога не съм твърдял. По-късно, когато се опитах да му обясня, че „правилникът“ е незаконен, той ме посъветва да го оспоря по съдебен ред. След алинеята, която цитираше прокурорът, обаче, следваше друга, в която изрично се казваше, че прокурорът може да извърши това (чл. 186 от административнопроцесуалния кодекс).

Кореспонденцията ми с прокуратурата все още продължава и все в една и съща посока – задънена улица, накрая на която е застанала върховната административна прокуратура като бариера, буфер или защитна стена

пред всеки опит да накарам държавните чиновници да се размърдат, за да отменят или спрат прилагането на един незаконен „акт“.

„Правилникът“ продължава да се радва на голяма почит от страна на управниците. Годици наред съм си задавал въпроса, каква може да бъде причината за популярността на един незаконен „нормативен“ акт и ми е било изключително трудно да асимилирам упоритостта на държавните чиновници, с която го защитават. Тази упоритост стига до крайност, до екстаз при отбраната на развалината, все още наричана „правилник“. Той всъщност е отломка от едно минало, в което беззаконието беше издигано в култ. Оказа се, че този култ не е изоставен, той все още е могъщ и неговото влияние парализира всеки опит дори да се напомни, че „правилникът“ на Външно няма законово основание за издаване и че не е издаден за прилагане на закон. Това дори не се нуждае от доказване, достатъчно е само да се отвори и прочете „правилникът“. Така и написах на една прокурорка от върховната административна прокуратура. Тя, разбира се, прескочи този въпрос, за да си завърти старата изтъркана плоча, че в писмото ми „не се сочат нови обстоятелства и факти, които да налагат намеса на прокуратурата“.

За голямо съжаление, прокуратурата не си е на мястото. Не може да се смята, че нещо, което засяга цялото ни общество – опазването на законността, е едва ли не мой личен ка-

приз. Уви, надзорът за законност се е превърнал в точно обратното, когато стане дума за „правилника“ на Външно. А този „правилник“, пуснал разсейки из цялото ни законодателство, засяга всички области на живота, ощетява много хора, като лишава преводачите от основните им права – на труд и свободна конкуренция.

Една от най-злокачествените разсейки на „правилника“ – неприсъственото заверяване на подписите на преводачите от страна на Външно – макар и от законодателите официално да е признато за незаконно чрез заличаването му от закона за държавните такси – продължава със знанието и одобрението на прокуратурата.